

S o p h i e M c K e n z i e

**'Ik kon niet stoppen
met lezen!'
– lezer op Goodreads**

**W
E
T
K
O
N
T
E
S
T**

JEUGDTHRILLER

Engeland is in de greep van een economische crisis. Terwijl extremistische groeperingen als paddenstoelen uit de grond schieten, zet een bomaanslag het leven van Charlie en Nat volledig op zijn kop. Ze worden gerekruteerd door de English Freedom Army (EFA), een leger dat het opkomende terrorisme wil bestrijden. Samen met de leden van hun cel nemen ze het op tegen extremisten.

Dan komen ze erachter dat de EFA zelf een terroristische organisatie is. De EFA, achter de schermen geleid door de charismatische politicus Roman Riley, pleegt gewelddaden en dwingt anderen de schuld op zich te nemen. Alles om het publiek te laten geloven dat de regering de situatie niet onder controle heeft... en dat Rileys Future Party een politieke oplossing voor de problemen heeft.

Via celleider Taylor krijgt Riley het voor elkaar dat Charlie en Nat onbewust meewerken aan een ontvoering en een terroristische aanslag. Nu zijn ze allebei op de vlucht, voor de EFA én de politie.

Nat

Ik stak mijn hand op om Charlie te laten weten dat ze moest wachten.

Ze knikte kort.

Geruisloos verplaatste ik me over het gras. Het onderduikadres waarnaar we op weg waren was een appartement in een verlaten gebouw, dat enigszins apart stond van de rest van de straat.

Met het gevoel dat ik heel erg opviel, stak ik het braakliggende terrein over. Het was vroeg in de avond op een warme lentedag en nog volop licht. Als er iemand vanuit het betonnen flatgebouw naar buiten keek, zou die me meteen in de gaten krijgen. Maar voor zover ik kon zien, stond er niemand voor het raam. Ik kwam bij een alleenstaande boom en dook erachter. Charlie stond een eindje verderop aan de overkant van het terrein. Net als ik droeg ze een spijkerbroek en een T-shirt. We hadden onze grote, uitpuilende rugzakken even tevoren achter een vuilniscontainer verstopt. Nu zagen we eruit als een gewoon stelletje tieners, op weg naar vrienden.

Niets was minder waar.

Charlie keek me aan. Zelfs van deze afstand zag ik de gespannen concentratie in haar donkere, schuinstaande ogen. Ze had haar krullen afgeknipt, in de hoop dat ze

zo minder gemakkelijk herkend zou worden nu we op de vlucht waren. Het korte kapsel was niet echt modieus, maar haar gezicht leek er mooier door dan ooit.

Tenminste, dat vond ik.

Er was geen schuilplaats meer tussen waar ik stond, nog steeds achter die boom, en het gebouw aan de overkant van de straat. Ik keek naar links en naar rechts. Er was niemand in de buurt. Tijd om in actie te komen. Ik wees naar het appartement op de begane grond. Charlie knikte weer. Ze was er klaar voor. In een paar grote stappen was ik bij het gebouw, waar ik me zo klein mogelijk maakte tegen de muur. Charlie hurkte aan de andere kant van de voordeur. Ze gebaarde dat ze naar binnen ging kijken. Ik knikte en kroop naar het raam aan mijn kant om ook voorzichtig poolshoogte te nemen.

Dit was het derde onderduikadres waar we naartoe waren gegaan. De andere twee huizen waren leeg geweest. Dit was het laatste op ons lijstje. Als we hier niemand van de verzetsbeweging vonden, had ik geen idee wat we moesten doen.

Ik kroop nog iets verder en zette me schrap om over-eind te komen en door het raam te kijken. Op dat moment hoorde ik Charlie verstikt gillen. Toen ik me omdraaide werd ik bij mijn arm gepakt. Ik deed mijn mond open om te schreeuwen, maar iemand trok een zak over mijn hoofd en haalde die strak aan. Happend naar adem probeerde ik mijn arm los te trekken, terwijl ik opzij mepte naar wie het ook was die me vasthield.

Meteen werden mijn benen onder me vandaan geschopt. Schreeuwend van de pijn viel ik op het beton. 'Charlie?' riep ik doodsbang. De afgelopen weken waren we vooral bezig

geweest met overleven, niet zozeer met emoties. Toch waren mijn gevoelens voor haar niet veranderd.

‘Ik ben hier.’ Haar stem klonk krachtig.

Ik kwam overeind. Ik wist niet of ze me kon zien, maar ik wilde niet dat haar laatste herinnering aan mij er een van een bange kleuter zou zijn.

‘Verroer je niet en mond dicht,’ beval een stem.

De punt van een mes prikte door mijn T-shirt heen. Ik voelde een scherpe pijn tussen mijn ribben.

Charlie

Ik probeerde te slaan en te schoppen, maar de handen die me vasthielden waren te sterk. Woede kolkte in mijn binnenste. Ik gilte, maar de zak over mijn hoofd zat zo strak om mijn mond dat er niet veel meer uit kwam dan een verstikt gemurmel.

‘Rustig,’ grauwde een mannenstem.

Waar was Nat? Was alles goed met hem? Hoe kon dit? Nat en ik waren altijd zo voorzichtig. In de maand dat we nu op de vlucht waren, hadden we in vervallen huizen gebivakkeerd en geleerd om zonder de aandacht te trekken overal in en uit te glippen. Toch hadden we ons bij dit onderduikadres te pakken laten nemen als een stelletje onbenullen die nooit gevechts- of camouflagetraining hadden gehad.

Nat schreeuwde het uit, van de pijn zo te horen. Daarna was het stil.

Was hij oké? Ik kreeg het ijskoud bij het idee dat hij gewond zou kunnen zijn, of erger.

Terwijl hij de zak strak om mijn mond getrokken hield, nam mijn belager me mee het huis in. Onze voetstappen weerklonken hard op de tegelvloer. Verder hoorde ik niets. Waar was Nat?

We gingen nog een deur door. Hier was het koeler. Ik werd op een stoel geduwd. Zodra ik probeerde op te staan,

drukte een hand me hardhandig omlaag.

‘Blijf zitten of ik zet mijn mes op je keel,’ siste de man.

Ik bevroor. Een seconde later lagen mijn handen samengebonden met tape in mijn schoot. Ik hield me stil, om energie te sparen en te luisteren of Nat in de buurt was. Niets te horen. Ik dwong mezelf me te concentreren. Uit alle macht moest ik Nat en mezelf hier weg zien te krijgen.

‘Goed.’ De zak werd van mijn hoofd gerukt. Een fel licht scheen in mijn ogen.

Knipperend draaide ik mijn gezicht weg van de lamp. Ik was in een kleine kamer met een lits-jumeaux en een ladekast.

‘Kijk me aan,’ beval de man. Het licht ging omlaag en ik keek op. Voor me stond een jonge kerel, niet veel ouder dan ik. Hij had blond haar en fijne gezichtstrekken. Ondanks de harde klank van zijn stem was hij doodsbenauwd. Dat zag ik aan zijn ogen. Ik moest denken aan iets wat Taylor, mijn vroegere trainer bij de EFA, ooit had gezegd: de kans dat je een gevecht wint, hangt voor een groot deel af van je vermogen de zwakke punten van je tegenstander te benutten. Beoordeel, plan je actie, sla toe.

Taylor mag dan tegen ons hebben gelogen en ons hebben gebruikt, maar daarin had hij gelijk. Het was een enorm voordeel om te weten dat degene die me had overmeesterd bang was. Ik keek hem recht aan en kreeg meteen meer moed.

‘Wat doe je hier?’ snauwde de man. Ik hoorde de lichte trilling in zijn stem. Plotseling was ik ervan overtuigd dat ik hem zou kunnen ontwapenen. Ik moest alleen die tape van mijn polsen af zien te krijgen. Met mijn ogen strak

op die van hem gericht, zocht ik naar het uiteinde van de tape. Hebbes.

‘Geef antwoord.’ De man bracht zijn mes omhoog. Zijn handen beefden.

‘Nee.’ Ik rukte de tape van mijn polsen en haalde uit naar zijn arm. Met een enkele slag sloeg ik het mes uit zijn hand. Kletterend viel het op de vloer. Ik rende ernaartoe en pakte het op. Daarna draaide ik me om en stak het dreigend in zijn richting.

Met open mond staarde hij me aan.

‘Waar is de jongen die bij me was?’ vroeg ik. ‘Is alles goed met hem?’

De man stak zijn handen omhoog. Ik kon zien dat hij geloofde dat ik het mes zou gebruiken. ‘Hij is oké. Julius is bij hem.’

Ik wees naar de deur. ‘Breng me naar hem toe,’ beval ik. ‘Nu!’

Nat

De zak werd van mijn hoofd getrokken. Ik werd achteruit neergeduwd op een stoel. Ik was in een woonkamer met banken, een tv en een beschadigd dressoir. De man die me hier mee naar binnen had genomen, zag er heel anders uit dan ik had verwacht. Om te beginnen was hij jong, hoewel hij kaal was, een bril droeg en een pak aanhad. Zijn houding was bescheiden, haast verontschuldigend, toen hij met zijn wapen in zijn hand tegenover me op de bank ging zitten.

‘Jij bent Nat Holloway en het meisje is Charlie Stockwell, of niet?’ vroeg hij, terwijl hij het mes naast zich neerlegde.

Ik wierp er een blik op. Het bleek helemaal geen echt mes te zijn, gewoon een aardappelschiller.

‘Wat doen jullie hier? Weet Riley dat we hier zitten?’ ging hij verder.

Ik staarde hem aan. Jezus, wat was die kerel bang. Echt bang.

‘Alsjeblieft, Nat. Lennox en ik moeten het weten.’

‘Is Lennox de kerel bij Charlie?’ vroeg ik, terwijl ik opstond. ‘Is ze oké?’

‘Ja hoor,’ zei de man. ‘Lennox zal haar heus geen kwaad doen. Eh... ik ben Julius Prebert. We willen alleen maar weten wat jullie hier komen doen.’

Wie hij ook was, hij was beslist geen soldaat. Bij een ver-

hoor moet je de vragen zo stellen dat je niet te veel verraaft, dat wist ik van mijn trainingen bij Taylor. En om iemand te kunnen intimideren moet je hard zijn en mag je geen emoties tonen. Deze man schoot op beide punten hopeloos tekort. Daardoor was ik in het voordeel.

Ik was er vrij zeker van dat ik fysiek ook sterker was dan hij, maar hopelijk hoefde het niet tot een gevecht te komen. Ik liep naar de deur, vastbesloten om Charlie te vinden.

‘Wacht even, Nat.’

‘Jullie zitten in het verzet, of niet?’ vroeg ik.

Julius knikte. ‘Ik neem aan dat Parveen Patel jullie over ons heeft verteld?’

Voordat ik antwoord kon geven, vloog de deur open. Een andere man, Lennox waarschijnlijk, struikelde naar binnen, op de voet gevolgd door Charlie. Haar ogen schoten vuur en ze liep te zwaaien met een mes. Een echt mes. Vermoedelijk had ze dat van Lennox afgepakt.

Vol afschuw hapte Julius naar adem. Hij sprong over-eind.

‘Alles goed?’ vroegen Charlie en ik tegelijk.

‘Met mij wel,’ zei ik.

Ze knikte vlug. ‘Met mij ook.’

‘Doe ons alsjeblieft geen kwaad,’ stamelde Julius.

‘Mond dicht, Julius,’ beet Lennox hem toe.

Vlug beoordeelde ik Lennox. Hij was jonger dan de kale kerel, nauwelijks ouder dan Charlie en ik, en hij maakte een veel stoerdere indruk. Maar ondanks al zijn lef zag ik dat hij net zo goed bang was.

Ik stak mijn handen omhoog. ‘Er wordt hier niemand iets gedaan. We willen alleen maar praten.’ Ik keek opzij

naar Charlie. Met duidelijke tegenzin liet ze het mes zakken. ‘Julius en Lennox zitten in het verzet,’ zei ik tegen haar. ‘Naar hen waren we op zoek, op aanraden van Parveen.’

Toen ze Parveens naam hoorden, keken Julius en Lennox elkaar aan. Julius had haar daarnet ook al genoemd. Ik fronste. Als Par het met hen over ons had gehad, waarom waren ze dan zo achterdochtig?

‘Waarom vielen jullie ons aan?’ bracht Charlie mijn gedachten onder woorden. Ze keek naar Julius. ‘Als jullie in het verzet tegen Riley zitten, dan hoeven jullie toch geen zakken over onze hoofden te trekken?’

‘We dachten dat jullie spionnen waren van Riley,’ antwoordde Julius vlug. Zijn stem trilde.

‘Het zijn spionnen van Riley,’ snauwde Lennox. ‘Zij heeft de zoon van de burgemeester van Londen ontvoerd. En hij heeft een bom laten ontploffen onder de parlamentsgebouwen. Dat hebben ze voor die klootzak gedaan, voor Riley.’

‘Nee,’ zei ik. ‘Je ziet het helemaal verkeerd. We zijn erin geluisd door Riley. Hij heeft ons zover gekregen dat we ons aansloten bij de English Freedom Army. Hij liet ons geloven dat ze terroristen wilden tegenhouden, maar door zijn gemanipuleer werden we zelf terroristen. Ik wist niet dat ik een bom bij me had, en Charlie kreeg het bevel om Aaron Latimer mee te nemen.’

‘Dat klopt,’ viel Charlie me bij. ‘Ik dacht dat ik Aaron in veiligheid bracht.’

‘Waar het op neerkomt,’ zei ik zo kalm mogelijk, ‘is dat Parveen ons genoeg vertrouwde om ons dit adres te geven. Jullie kunnen ons ook vertrouwen.’ Ik wees naar het raam. ‘We zijn hier met z’n tweeën, ongewapend. Denk je dat

Riley zo'n strategie zou hebben gekozen, als hij wist dat jullie hier zaten?'

Julius schudde zijn hoofd. Ik zag dat we hem hadden overtuigd, maar Lennox was zo te zien nog steeds achterdochtig. 'Dit zou best allemaal gelogen kunnen zijn,' redeneerde hij. 'Misschien werken jullie in het geheim voor Riley.'

'Nee! Snap je het dan niet?' bitste Charlie. 'Riley zat achter die bomaanslag op de markt in Canal Street. Mijn moeder is daarbij omgekomen.' Er welden tranen op in haar ogen. Boos knipperde ze die weg. 'Nats broer ligt nog steeds in coma door diezelfde bomaanslag. Geen denken aan dat we ooit nog iets voor die man zouden willen doen.'

'Je had het daarstraks over Parveen Patel,' zei ik. 'Blijkbaar heeft zij jullie over ons verteld, net als ze ons over jullie heeft verteld. Een paar weken geleden gaf ze ons drie onderduikadressen. Die zijn we langsgedaan op zoek naar de verzetsbeweging. Dan is het toch niet zo vreemd dat we hier opduiken?'

Lang bleef het stil. Ten slotte zuchtte Julius. 'Nee, inderdaad niet,' antwoordde hij.

'Waar was al dat gedoe dan voor nodig?' vroeg Charlie.

'Omdat,' antwoordde Lennox fel, 'Parveen is verdwenen.'

www.politienietbetreden.nl

Oorspronkelijke titel: *Every Second Counts*

Verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd

© 2014 Rosefire Ltd, Sophie McKenzie

Voor deze uitgave:

© 2020 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marie-Louise van Dongen

Omslagafbeelding: Trevillion Images

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5276 4 (e-book 978 90 261 5277 1)

NUR 284, 285